

защото знаѣхъ колко е то и опасноу. Нещастіето с толкози прилипчиво! . . . Но при длъжността си азъ никога не съмъ са стѣписвала назадъ. Баща ми стени въ тъмницѣтъ на инквизиціята. Баща ми, наклеветенъ безъ съмнѣніе, приложи тя причервена и безъ да иска да искаже истинната причина на нещастіето му, ще са осъди като повиненъ, ако пріятелитѣ му не му помогнатъ. Вый го обычахте, свѣтлѣйшый, и найдобрѣ отъ сѣкого други познавате чистотата на въртата му. Станѣте му свидетель въ ужасната тѣзи съдба. Нека свидѣтелството на едного отъ най чистытѣ христіаны на Испанія изобличи клеветата. Отдайте бащата на дъщеря му . . . О! Свѣтлѣйшый, върѣйте ми баща ми, и ще вы благославямъ.

— И ако бы да ищѣхъ, единъ свидѣтель не е доста, отговори герцогъ де Мондеяръ съвършено смутенъ отъ сѣдствіята на този отговоръ и отъ впечатленіето му на събраніето.

Тогасъ Долора като са обърнахъ къмъ събраніето съ движеніе пълно съ сладость и граціозность:

— Господа, рече тя съ умоляющъ и плачевенъ гласъ вый всички познавате баща ми!

Гробно мълчаніе бѣ отговоръ на туй призованіе. Долора кръстоса растреперанытѣ си рѣцѣ и издигнахъ къмъ небето очи пълны отъ безнадежность. Въ тѣзи минута влѣзваше Родриго де Валеро въ залата. Чулъ бѣ той всичко, и като пристѣпи съ видъ величествененъ и важенъ къмъ двѣцата и я поздрави прилично:

— Госпоже, рече ѱ, азъ ще станѣхъ свидѣтель на баща ти.

— О! благодарѣхъ, отговори тя признателно.

Въ тѣзи минута жестокъ и грозенъ смѣхъ са чу отъ стапката въ която бѣше инквизиторытѣ, който като влѣзе тосъ часъ въ залата:

— Родриге де Валеро, рече той като продължаваше